

kommer det mig, at de Fleste af dem ikke ere imødegaaede. Med Hensyn til de formelle Svendinger er den ærede Finantsminister fremkommen med forskellige Bemærkninger, som jeg ikke kan erkjende ere ganske fyldestgørende, da man jo ikke faar det Regulativ forelagt, som jeg maa anse for ønskeligt, og heller ikke de statistiske Dplysninger, som jeg ligeledes maa anse for ønskelige at erholde. Nødvendigheden af disse statistiske Dplysninger fremgaar jo allerede af den Uoverensstemmelse, der er mellem de forskellige Talere, der have omhandlet denne Side af Sagen. Der er egentlig kun et Punkt, hvor den ærede Finantsminister har imødekommet mit Ønske, nemlig med Hensyn til Administrationsomkostningerne, idet den ærede Finantsminister udtalte, at Omkostningerne ved Centraladministrationen kun vilde være 10—12,000 Kr. om Aaret. Det kan jeg imidlertid ikke berolige mig ved; thi Vanskeligheden ved at administrere en Anstalt som den foreslaaede ligger aabenbart slet ikke i Centraladministrationen, men i Lokaladministrationen. For de 10—12,000 Kr., som den ærede Finantsminister mente var Alt, hvad han vilde forlange — saaledes opfattede jeg ham, der blev ialtfald ikke nævnt Andet — paa Finantsloven, kan man kun faae Direktøren og et Par Assistentter samt allerhøiest et Lokale. Men hvorledes vil man skaffe Pengene ind? Det skal jo være gennem Stats-Sparekassen, at der skal kunne indbetales smaa Summer endogjaa ugentlig. Man kan jo maaste nok benytte de nuværende Agenter, og der skulde da kunne indbetales til de mange Agenter omkring i Landet; men de nuværende Agenter vilde langtfra være tilstrækkelige; thi nu er der kun Agenter i Njøbstæderne og enkelte andre Steder. Besøbene skulde kunne indbetales med smaa Summer ugentlig, og naar en Landarbejder skal indbetale f. Ex. 35 Ore om Ugen, er det dog vel ikke Meningen, at han skal Løbe ind til Byen hver Uge i den Anledning. Det forekommer mig indlysende, at det kan ikke gaa. Der maa altsaa til Centraladministrationen knyttes en meget omfattende Lokaladministration, som gjør det muligt for de Ubemidlede med nogenlunde Bøthed at indfætte deres smaa Summer. Det var paa denne Lokaladministration, jeg tænkte, naar jeg ønskede at vide, hvorledes den ærede Finantsminister har tænkt sig den organiseret, og hvilke Summer der i saa Henseende var Tale om; Centraladministrationen har jeg aldrig næret Betænkelse ved. Hvad de reelle Vanskeligheder angaar, kan jeg heller ikke se, at man egentlig har imødegaaet de Betænkelse, jeg fremkom med, og som

for det Første nærmest knyttede sig til Sparekassen og dernæst til, at direkte Tilskud gives til Alle og ikke kunne begrænses til de Ubemidlede, saaledes som Udvalget havde foreslaaet. Heller ikke har jeg faaet Dplysninger om mine Betænkelse med Hensyn til Dødeligheden. Jeg gjentager dette, ikke just fordi jeg tillægger det i og for sig saa megen Bøet, eller fordi jeg kan vente, at den ærede Finantsminister vil gaa ind derpaa, men fordi jeg har været saa heldig igaar at faae Dplysninger om dette Forhold, som viste, at det er af større Betydning, end jeg havde troet. Jeg har nemlig fra en af de Mænd, der mest have besjæftiget sig med dette Spørgsmaal, nemlig Bøge Sørensen, der har frebet forskellige interessante Bjecer om Sygeligheden og Dødeligheden mellem Arbejderne, faaet Meddelelse om, at han har foretaget Undersøgelser om Dødeligheden blandt Arbejderne i Njøbenhavn, og at han er kommen til det Resultat, at medens der af 100 Personer, som levede ved 55 Aars Alderen, efter Livrenteanstaltens Tabeller er 36 tilbage ved 75 Aars Alderen, er der af Arbejderne kun 18 tilbage; det vil altsaa sige, at ved 75 Aars Alderen er der af Arbejderne i Virkeligheden kun Halvdelen tilbage mod, hvad der skulde være tilbage efter Livrenteanstaltens Tabeller, og det vil altsaa ikke have saa Lidt at sige, om man til Grund for Alderdomsforsørgelsen lægger den ene eller den anden Tarif. Jeg tillader mig at hentele den ærede Finantsministers Opmærksomhed paa dette Punkt, da det synes mig at maatte være af nogen Betydning. Jeg vil gjentage, at jeg for mit Vedkommende erkjender det Berettigede i Hovedtanken i det foreliggende Forslag, og at jeg ogsaa er villig til — det har ganske vist meget Lidt at sige — for mit Vedkommende at straffe mig vidt for at naae til en Overenskomst, dog saaledes naturligvis, at jeg ikke vil fravige de store Principer, at der ikke knyttes en Sparekasse dertil, og at der gives en Begrænsning med Hensyn til Tilskudet. Der er reist stærke Betænkelse med Hensyn til de finansielle Offre, som Gjennemførelsen af en saadan Kasse vilde medføre. Der er sagt, at det vilde koste en halv Snes Millioner om Aaret eller noget lignende. Det er vist ganske rigtigt, og man vil maaste endog komme til en noget høiere Sum, hvorfor Sagen kan se afstrækkende ud. Jeg tror imidlertid dog, at man kunde stille Spørgsmaalet paa en anden Maade, hvorved det vilde vise sig, at det Finansielle ikke er saa uoverkommeligt. Naar man nemlig siger: saa mange Millioner vil det koste om Aaret, saa er det under Forudsætning af, at man